

IEVADS

Ja neesat lasījuši manu pirmo grāmatu *Visuma pazušana*, noteikti sadegsiet elles ugunīs. Joks! Tomēr iepazīšanās ar manu pirmo grāmatu, kas publicēta 2003. gadā, ļaus jums daudz labāk izprast *Tavu nemirstīgo realitāti*, kas ir pirmās grāmatas turpinājums. Salīdzinājumā ar to šī pēc formas ir daudz brīvāka un ne tik lineāra, un tajā vēl lielākā mērā tiek brīvi mainītas apskatāmās tēmas. Šis ir veids, kā piemērot idejas visiem lasītāja dzīves aspektiem, nemitīgi koncentrējoties uz radikālu, bet konsekventu garīgo disciplīnu, kas dod tūlītējus un praktiskus rezultātus (ja to ievēro), aizvedot līdz apskaidrībai un reinkarnāciju galam. Tā kā reinkarnācijas beigas nozīmē ķermeņa galu, jau no paša sākuma jāuzsver, ka cilvēka patiesā būtība jeb nemirstīgā realitāte nav saistīta ar ķermeni vai smadzenēm.

Cilvēkiem kā sugai saskaroties ar jaunām idejām, kļūst skaidrs, ka šajā grāmatā izklāstītās skolotāju mācības ir un tiks zinātniski pierādītas un ka vecās idejas tiks atzītas par novecojušām. Ņemot vērā modernās psiholoģijas un kvantu fizikas revolucionāros atklājumus, mēs uzzinām, ka pat pasaules līmenī nepastāv dažādu lietu dalījums, – tā ir tikai prātā pastāvoša ideja. Pret veco domu gāšanu no troņa tiek izrādīta milzīga pretestība, jo tuvošanās prāta tumšākajiem kaktiem apdraud mūsu šķietami atdalītās un individuālās identitātes. Šī ir kolektīvā ego nāve, kas nenāks viegli.

Pēdējo trīs gadu laikā man ir bijusi tā privilēģija personīgi tikties ar daudziem tūkstošiem garīguma un metafizikas mācekļu. Esmu sapratis, ka cilvēki ir gatavi kam daudz lielākam, nekā skolotāji vai mediji ir gatavi viņiem dot. Esmu sācis cienīt cilvēku gatavību ne tikai uzklaut jaunās idejas, bet arī apšaubīt vecās, tostarp veidus, ar kādiem organizētās reliģijas mums ir stāstījušas par tādiem izciliem garīgajiem skolotājiem kā Jēzus un Buda.

Ņemot to visu vērā, šajā grāmatā aprakstīti patiesi notikumi, kas norisinājās no 2003. gada decembra līdz 2005. gada septembrim. Izņemot manu stāstījumu, šie notikumi atainoti kā triju dalībnieku saruna, kurā piedalās: **Gērijs** (proti, es), **Artens** un **Pursaha** – divi augstāko apziņu sasniegušie garīgie skolotāji, kas miesiskā veidolā parādījās manā priekšā. Mans stāstījums netiek nekā īpaši apzīmēts, ja vien tas nepārtrauc dialogu. Šajā gadījumā tas tiek vienkārši saukts par **PIEZĪMI**. Slīprakstā minētie vārdi atbilst runātāja izvēlētajiem uzsvāriem.

Nebūt nav jātic, ka augstāko apziņas stāvokli sasniegušo skolotāju parādīšanās tiešām notika, lai gūtu labumu no grāmatas nodalās iekļautās informācijas, tomēr varu garantēt, ka bez skolotāju sniegtās iedvesmas šādu darbu, visticamāk, nevarētu būt sarakstījusi tāda neizglītota un pasaulīga persona kā es. Jebkurā gadījumā lasītāji paši var spriest par šī darba izcelsmi.

Esmu darījis visu, lai grāmata izdotos tā, kā tam vajadzētu būt, taču neesmu ideāls, tāpēc arī šis darbs nav ideāls. Ja tajā ir faktu kļūdas, tās noteikti ir manas, nevis manu viesu misēkļi. Kā jau minēju, pierakstītās sarunas ne vienmēr atainotas secīgi. Dažkārt agrāk izteiktie jautājumi iekļauti grāmatā vēlāk, un otrādi.

Šī nav parasta garīga rakstura grāmata. Es ticu, ka mani skolotāji parādījās cilvēku veidolā, jo vēlējās, lai sarunas būtu cilvēciskas. Tikai tā bija iespējami tie dialogi, kas mums notika. Mēs sarunājāmies tā, kā cilvēki to parasti dara. Jums tas var patikt vai nepatikt. Daži vēlas, lai garīgums būtu balts un pūkains, bet pasaule tāda nav, un mums jāatsakās no ilūzijas par laiku un telpu, kurā

šķietami atrodami. Esmu sapratis, ka manu skolotāju metodes izraudzītas apzināti, ka mans uzdevums ir būt pašam un darīt to, kas no manis tiek gaidīts.

Atsauces uz *Brīnumu kursu* un katras nodaļas ievada citāts minēti rādītāja sadaļā grāmatas beigās. Milzīga pateicība pienākas Kursā Balsij, kuras patiesā identitāte tiek apspriesta šajā grāmatā.

Vēlos pateikties arī savam izdevējkonsultantam D. Patrikam Milleram. Viņš jau vairāk nekā divdesmit gadus ir žurnālists, recenzents, redaktors un izdevējs alternatīvā garīguma jomā. Viņš pirmais atzina, cik svarīgi ir manis nogādātie vēstījumi, un ir devis daudz lielāku ieguldījumu manos panākumos nekā jebkurš cits. Viņš ir pelnījis ne tikai manu pateicību, bet arī cieņu.

Paldies arī manai aģentei (un lieliskai rakstniecei) Lorijai Foksai. Ja viņa ir manā komandā, uzvara ir garantēta.

Manas grāmatas un uzstāšanās ir mana kalpošana. Vēl tik daudziem man būtu jāpasaka paldies par pēdējo gadu laikā sniegto palīdzību! Ceru, ka viņi man piedos, ja šeit visus nepieminēšu, taču es jūs nekad neaizmirsīšu! Tomēr gribu publiski pateikties *Hay House* prezidentam un direktoram Reidam Treisijam par manu darbu publicēšanu un iespēju atklāt šo vēstījumu pasaulei un *Hay House* publikāciju direktorei Džilai Krēmerei par spēju izpildīt profesionālos pienākumus, vienlaikus saglabājot manu skolotāju paustos vārdus.

Šajā grāmatā ir daudz citātu no *Brīnumu kursa*, kuri ir attiecīgi uzskaitīti, lai palīdzētu lasītājiem apgūt kursu vēlāk, ja viņi to gribēs. Autors un izdevējs vēlas pateikties Iekšējā miera fondam, kurš atrodas Milvalejā, Kalifornijā, un *Brīnumu kursa* fondam Temekulā, Kalifornijā, par daudzu gadu gaitā paveikto svarīgo darbu, kura rezultātā *Brīnumu kurss* ir kļuvis pieejams pasaulei.

Visbeidzot, lai gan neesmu ar viņiem nekādā ziņā saistīts, gribu izmantot iespēju, lai pateiktos Glorijai Vapnikai un Kenetam Vapnikam, *Ph. D.*, kuri ir *Brīnumu kursa* fonda dibinātāji un uz

kuru darbu šī grāmata lielā mērā balstās. Artens un Pursaha man jau pašā sākumā norādīja, ka jāapgūst Vapniku mācība, un šajā grāmatā ir atspoguļota arī mana mācību pieredze.

— **Gērijs Renārs,**
kaut kur pa ceļam no Menas uz Havaju salām

1

ARTENS UN PURSAHA

**..labs interpretētājs – kaut lietas formu,
kuru tas interpretē, ir jāpārveido –
interpretējamās lietas jēgu nemaina nekad.
Viņa mērķis ir mainīt formu tā,
lai iesākuma nozīme tiktu paturēta.²**

Divu gadu laikā, kopš pēdējo reizi redzēju Artenu un Pursahu, mana dzīve bija pilnībā mainījusies, bet es nezināju, ka tas ir tikai sākums. Nebiju pārliecināts, vai mani draugi – augstāko apziņas stāvokli sasniegušie skolotāji, kas pēkšņi parādījās manā priekšā reālos ķermeņos – jebkad atgriezīsies. Pēdējais, ko viņiem pajautāju:

“Vai es vēl jūs satikšu?”

Artens atbildēja:

“Brāli, tas ir atkarīgs no tevis un Svētā Gara. Tev ar Viņu par to jārunā, tāpat kā par visu citu.”

Es tiešām uzrunāju Svēto Garu un klausījos. Izmantoju patiesās lūgšanas metodes, kas faktiski ir meditācijas un vienotības ar Dievu forma, ko man bija iemācījuši Artens un Pursaha. Papildu ieguvums ir iedvesma – veids, kā prātā tiek saņemti Norādījumi par to, kas man jādara vai kādi lēmumi jāpieņem.

Pēdējo reizi, kad Artens un Pursaha devās prom, es dzirdēju viņu balsis kā vienu veselumu, kā Svētā Gara Balsi. Tas man atgādināja par kādu iepriekšējo pieredzi, kad dzirdēju Jēzu (mani skolotāji viņu parasti sauca vienkārši par J.). Apsverot, kā J. balss atšķiras no citām, man bija jādomā par Braienu Vilsonu no grupas *Beach Boys*. Kā mūziķis un Vilsona fans es zināju, ka viņš nekad nav klausījies savu mūziku stereo, jo ar vienu ausi nedzird. Tātad viņš sadzirdēja tikai daļu savas mūzikas. Klausoties J. balsī, šķita, ka pirmo reizi dzirdu stereo. Visām balsīm, ko biju dzirdējis iepriekš, kaut kā trūka, bet J. balss bija pilnīga, vienota un vesela. Līdzīgi kā Vilsons noteikti būtu pārsteigts, dzirdot savu lielisko mūziku pilnībā, arī es biju izbrīnīts, klausoties, kā skan J. balss. Es zināju, ka tā patiesībā ir mana balss – Balss, kas runā Dieva vārdā.

**Viņš redz visu,
kur es saskatu
tikai mazu daļiņu,
tāpēc Svētā Gara
Norādījumi der
ikvienam un visiem.**

Šādi izklausījās arī apvienotā Artena un Pursahas Balss, kas neizdzēšami palikusi manā atmiņā. Tagad es varēju dzirdēt daudz skaidrāk, un saņemtie Norādījumi nepievīla. Tie ne vienmēr atbilda manis iedomātajam scenārijam, bet vienmēr darbojās tā, lai nāktu par labu ne tikai man, bet arī visiem citiem. Tā ir īpaša Svētā Gara Norādījumu

mu iezīme. Viņš redz visu, kur es saskatu tikai mazu daļiņu, tāpēc Svētā Gara Norādījumi der ikvienam un visiem. Dažkārt tas bija kaitinoši. Es gribēju to, kas nāktu par labu man, un gribēju to uzreiz! Tomēr, atskatoties atpakaļ, jāatzīst – manas idejas būtu izgāzušās, bet Svētā Gara domas būtu īstenojušās. Turklāt Svētais Gars jau zināja visu, kas notiks, taču es ne. Tad kura spriedumi ir uzticamāki? Aņņemos klausīties, un man parasti tas izdevās.

PIEZĪME. Svētais Gars kā Viens un vesels nav ne vīrišķs, ne sievišķs, kas ir dalījuma jēdziens; rezultātā iegūtie pretmeti atspoguļo nevis vienotību, bet atšķirtību. Svēto Garu būtu pareizi apzīmēt ar vārdu *Tas*. Artens un Pursaha mākslinieciskos nolūkos izmantoja vārdu *Viņš*. Es darišu tāpat, tomēr jāsaprot, ka tā ir metafora, kas nav jāuztver burtiski vai nopietni. Ja daži vēlas uz Svēto Garu attiecināt vārdu *Viņa*, es neiebilstu, taču pareizāk būtu izmantot vārdu *Viņš*.

2001. gada beigās, kad Artens un Pursaha bija devušies prom, man nebija nolūka jebkad uzstāties publiski. Es gribēju izdot grāmatu, ļaujot visam ritēt savu ceļu. Mūsu sarunu sākumposmā Pursaha jautāja (retoriski, jo viņa jau visu zināja):

“Tev taču nepatīk uzstāties auditorijas priekšā, vai ne?”

Atbildēju, ka tad labāk staigāju pa stikliem! Šī attieksme sāka pamazām mainīties, kad īsi pēc 11. septembra traģēdijas, proti, 2001. gada oktobrī pirmo reizi devos uz ikgadējo *Brīnumu kursa* konferenci Betelā, Menā. Pagājušā gadsimta 90. gados es gandrīz biju kļuvis par vientuļnieku, dzīvoju Menas laukos bez jebkādiem sociāliem kontaktiem. Izņēmums bija *Brīnumu kursa* mācību grupa, kuru sāku apmeklēt 1993. gadā, aptuveni sešus mēnešus pēc pirmās Artena un Pursahas vizītes. Tā bija maza un patīkama grupa, ar kuru kopā mācījās vienpadsmit gadus, ieguvu dažus labus draugus, bet īpaši neizaicināju sevi attiecībā uz mijiedarbību ar citiem.

Par Betelas ikgadējo konferenci pirmo reizi uzzināju 1993. gadā un nolēmu turp doties, bet dažādu iemeslu dēļ tas neizdevās, līdz beidzot 2001. gadā (tas bija jau devītais gads, kad atkal biju sev to apsolījis), konferencē tomēr piedalījos. Labi, jo tā bija pēdējā reize, kad tāda sanāksme tika rīkota. Protams, nekas nenotiek nejauši. Fakts, ka mana grāmata *Visuma pazušana* bija gandrīz pabeigta (Artens un Pursaha bija solījuši ierasties vēl vienu reizi pirms gadumijas) un bija notikusi 11. septembra traģēdija, mani iekustināja. Man nav sevišķi daudz enerģijas, tāpēc ir labi, ja ir kāda papildu motivācija.

Atklāju, ka cilvēki Betelā, kas lielākoties bija ieradušies no Jaunanglijas un Ņujorkas apgabaliem, ir visjaukākie, kādus jebkad esmu sastapis. Man gribējās tikties arī ar citiem garīgumu studējošajiem. Nekādu plānu par publisku uzstāšanos man joprojām nebija. Konferencēs laikā iepazinās ar Džonu Mandiju, vienu no pirmajiem *Brīnumu kursa* skolotājiem. Viņam bija zināma loma manu uzskatu maiņā par iespēju publiski uzstāties. Kamēr Džons improvizētā grāmatnīcā pārdeva savu produkciju, viņš kļuva par pirmo, kuram izstāstīju par to, ka pie manis ierodas divi augstāko apziņas stāvokli sasnieguši skolotāji un ka es par to rakstu grāmatu. Džona reakcija nebija aizrautīga, bet viņš arī neizteica nekādus spriedumus.

Pēc 21. decembra, kad pie manis pēdējo reizi ieradās abi draugi un skolotāji, es veltīju trīs mēnešus tam, lai pabeigtu rakstīšanu un pārbaudītu manuskriptu. Mani skolotāji bija izstāstījuši, ko darīt ar grāmatu. Šī bija vienīgā viņu sniegtā informācija, kas atbilstoši skolotāju norādēm netika iekļauta grāmatas tekstā. Viņu plāns nesaskanēja ar manējo. Es gribēju grāmatu nogādāt uz kādu lielu Ņujorkas izdevniecību, sešu mēnešu laikā pārdot miljoniem eksemplāru un tad pārcelties uz Havaju salām. Viņi nepiekrita un norādīja, kas darāms. Es biju ļoti naivs, un man nebija ne mazākās nojausmas par izdevējdarbības realitāti vai tās sašķeltās, bet mīlošās ģimenes, ko sauc par Kursu kopienu, politiku, ar ko man nācās saskarties.

Pirmais patīkamais pārsteigums, ko piedzīvoju, ievērojot manu viesu norādes, bija pārsteidzošais vieglums, ar kādu *Brīnumu kursa* fonds ļāva man izmantot vairākus simtus Kursā citātu, par ko mani skolotāji bija runājuši grāmatā. Jau daudzus gadus nevienam autoram netika ļauts izmantot tik daudz Kursā teksta. Biju pat dzirdējis, ka cilvēki gaida atbildi gadu un tad saņem atteikumu!

Vairākas reizes biju devies uz Rosko Ņujorkā, lai piedalītos Kena Vapnika semināros. Viņš draudzējās ar Kursā pierakstītāju Helēnu Šukmani, kas bija galvenā Kursā pasniedzēja un kontrolēja tā autortiesības. Tikos ar Kenu sesiju starplaikos, uzrunājot viņu ar cieņu un uz sadarbību vērstu attieksmi, kā man tas tika norādīts.

Viņš reaģēja laipni un ar labu humora izjūtu. Vēlāk, 2002. gada aprīlī, nosūtīju viņam manuskriptu, lai viņš to izlasītu un apstiprinātu Kursā citātu izmantošanu. Jau pēc mēneša fonds atsūtīja man atļauju izmantot visus citātus!

PIEZĪME. Neilgi pēc tam kāds ekscentrisks tiesnesis, kas publiski neizrādīja pārāk daudz cieņas pret *Brīnumu kursu*, anulēja tā autortiesības, pamatojoties uz reti izmantotu un apšaubāmu “iepriekšējās izplatīšanas” klauzulu.

Nākamais patīkamais pārsteigums, ko piedzīvoju, ievērojot manu viesu norādījumus, bija pārsteidzošais vieglums, ar kādu panācu grāmatas publicēšanu. Biju pilnīgi nezināms autors bez jebkādiem iepriekšējiem sasniegumiem un piedāvāju dīvainu stāstu par divām būtnēm, kuras man parādās uz dzīvojamās istabas dīvāna. Es nezināju, ka man nav nekādu iespēju atrast izdevēju, bet tika teikts nosūtīt manuskriptu D. Patrikam Milleram – vienīgajam *Fearless Books* (Bērklījā, Kalifornijā) īpašniekam un darbiniekam. Patriks bija publicējis tikai savas grāmatas. Izlasījis manu manuskriptu, viņš teica: “Man šķiet, ka tur kaut kas ir,” un nolēma izdarīt izņēmumu. Līdz oktobrim bijām vienojušies. Oficiālais izdošanas datums bija 2003. gada 1. maijs, lai gan jau martā pirmos eksemplārus lasīja mūsu pirmie simt interneta klienti. Viņi bija iegādājušies grāmatu dažu fragmentu dēļ, ko Patriks bija ievietojis savā mājaslapā.

Šajā laikā faktiski vienlaikus tika publicētas trīs grāmatas, kuras tika rakstītas daudzus gadus: Eleinas Peigelsas *Aiz ticības robežas*. Toma slepenais evaņģēlijs, Dena Brauna *Da Vinči kods* un *Visuma pazušana*. Mani pārsteidza tas, kā noteiktas idejas var gruzdēt bezapziņā un tad īstajā brīdī parādīties sabiedrības apziņā. Šajās grāmatās tika pētīti daudzi vienādi jautājumi. *Visuma pazušana* atšķīrās ar to, ka tajā bija iekļauta ne tikai *Brīnumu kursa* mācība (tās nebija pārējās grāmatās), bet arī nozīmīgi šīs mācības skaidrojumi. Tā bija dāvana uzticīgajiem Kursā studentiem, kā arī

iesācējiem, kuri uzzināja par Kursu no grāmatas, lai gan lielākā daļa no viņiem, visticamāk, nemaz nesaprata, cik daudz laika ietaupa grāmatas lasīšana.

Atceros, ka nedaudz mazāk kā pēc gada Izpētes un apgaismības biedrības (Edgara Keisija grupa Virdžīnijbīčā) skolotājs Dags Hougs saviem studentiem norādīja, ka *Visuma pazušana* ļaus viņiem apgūt Kursu par divdesmit gadiem ātrāk. Es ne tikai sapratu, ka tā ir patiesība, bet arī apzinājos, ka kaut ko tādu es nebūtu varējis paveikt vienatnē. Tas palīdzēja nekļūt iedomīgam. Ja neesmu atbildīgs par lielāko daļu grāmatas satura, tad arī nav iemesla justies kā kaut kam īpašam.

2002. gada oktobrī, kad jau biju atradis izdevēju, nosūtīju e-pastu Džonam Mandijam un sniedzu vairāk informācijas par grāmatu. Atbildi nesaņēmu. Jutos sarūgtināts, bet jau pēc brīža Džonam piedevu. Lai gan ne vienmēr piedodu uzreiz, tomēr es to izdaru. Tieši šī neatlaidība ļāva man turpināt praktizēt Kursu laikā, kad norisinājās turpmākie notikumi.

Pēc tam, kad grāmata 2003. gada pavasarī tika publicēta, man kāds piezvanīja. Tas bija Džons Mandijs. Viņš teica, ka lasot grāmatu un esot patīkami pārsteigts. Viņš arī minēja, ka brauks uz Portlendu Menā, lai vadītu semināru Vienotības baznīcā, un aicināja pievienoties. Džons solīja, ka man nebūs jārunā, – viņš tikai mani iepazīstināšot ar klātesošajiem un pastāstīšot par grāmatu.

Es ierados. Kad Džons nosauca manu vārdu, ātri piecēlos, kautrīgi sasveicinājos un tikpat ātri apsēdos. Tā bija mana pirmā uzstāšanās.

Vēlāk devāmies vakariņās. Džons jautāja:

“Tu taču uzstāsies un par to pastāstīsi, vai ne?”

Es papurināju galvu. Nē, es to nevarēšu.

“Labi, Gērij, bet, ja tu to nedarīsi, cilvēki nekad neuzzinās par tavu pieredzi. Daži nebūs pārliecināti, vai tā ir taisnība vai tikai tavs izdomājums,” Džons noteica.

Tas lika aizdomāties. Turpmākās sarunas laikā Džons mani aicināja rudenī doties uz Ņujorku, lai vadītu semināru, kuru viņš sponsorētu. Nespēju noticēt savām ausīm, dzirdot, ka saku jā! Tiklīdz šķirāties, sāku apsvērt, kā tikt vaļā no šī solījuma. Man joprojām nebija nolūka publiski uzstāties, un es arī nepieliku nekādas pūles, lai varētu to darīt. Turklāt visu laiku atliku sarunu ar Džonu, lai pateiktu, ka nevēlos doties uz Manhetenu. Tad nolēmu atrisināt savu atlikšanas problēmu, ja atrastu kādu apkārteļu.

Vasarā man piezvanīja Vikija Popa no Masačūsetsas un pastāstīja, ka dodas uz Menu vadīt lūgšanu kopu Pīksas salā, kas atrodas pie Portlendas. Viņa ielūdza arī mani. Tas šķita vilinoši, jo vasarā Menā ir jauki un es nekad vēl nebiju braucis ar prāmi.

Vikija ieradās kopā ar kādiem desmit dalībniekiem. Tad, kad jau bijām uz salas, viņa pajautāja:

“Klau, Gērij, vai pastāstīsi par savu pieredzi ar Artenu un Pursahu?”

Tajā karstajā un saulainajā pēcpusdienā es bija atvēries Svētajam Garam un jutos diezgan atbrīvots. Tad es visiem klātesošajiem izstāstīju, kā tas bija, kad pie manis ieradās skolotāji.

Atpakaļceļā uz prāmi pie manis pienāca Vikija un teica:

“Gērij, tu nupat izstāstīji savu stāstu desmit cilvēkiem. Ja vari to atklāt desmit cilvēkiem, tad vari pastāstīt arī simt cilvēkiem. Kāda starpība? Viss ir ilūzija.”

Vikija zināja, ka novembrī došos uz Ņujorku, un ieminējās:

“Klau, es gribu tev ko ierosināt. Tu varētu vadīt semināru manās mājās. Ja tev nepatiks, vari to vairs nedarīt, bet vismaz pamēģini!”

**Ja vari to atklāt
desmit cilvēkiem,
tad vari pastāstīt
arī simts cilvēkiem.
Kāda starpība?
Viss ir ilūzija.**

Padevos. Es domāju par to, cik daudz cilvēku uz semināru ieradīsies.

Vikijas māja atrodas Adamsa ielā Kvinsijā, Masačūsetsā, tieši preti kādreizējā ASV prezidenta Džona Kvinsija Adamsa mājai. Tika lasīta grāmata, un es bija pārsteigts, cik daudz interesentu tajā pirmajā septembra nedēļas nogalē bija sapulcējušies. Bet vēl vairāk izbrīnīja šie cilvēki – atvērti, mīloši un atbalstoši. Es gandrīz nespēju apvaldīt emocijas. *Domāju – ja tā viss notiks, ko gan es varētu zaudēt? Un šiem garīgajiem cilvēkiem būtu man jāpiedod pat tad, ja es izgāztos!*

Ar pirmo semināru veicās diezgan labi, tomēr pirms tā biju tik uztraucies, ka teicu – negribu to vairs darīt! Pēc divdesmit minūtēm notika kas interesants. Es lūdzu grupai veikt meditāciju, ko mani skolotāji bija man iemācījuši un kas arī ir lūgšanas un vienotības ar Dievu forma. Pēc tam šķita, ka esmu savienots ar kādu, kas ir augstāks par mani. Likās, ka es vairs semināru nevadu viens. Bija tā, it kā es uz sevi skatītos no malas, kamēr Svētais Gars ar mana ķermeņa starpniecību nodod vēstījumu. Iedomājos, ka vajadzēja Svētajam Garam to ļaut darīt jau agrāk! Un nākamo reizi, kad uzstājos, dariju tieši tā. Pēc diviem mēnešiem biju Ņujorkā – vietā, kur, manuprāt, nervozēšu visvairāk – un publiski uzstājos aptuveni ceturto reizi. Visu šo cilvēku priekšā nervozēju mazāk nekā jebkad agrāk!

Grāmata kļuva aizvien populārāka, katru mēnesi tika pārdots arvien vairāk tās eksemplāru. Tā vēl nebija guvusi milzīgus panākumus, bet jau bija ievērota, un es saņēmu daudz piedāvājumu uzstāties. Es gan nezināju, cik tālu šajā ziņā gribētu iet – uzstāties tikai dažas reizes vai pievērsties tam nopietni un pat doties uz dažādām pasaules vietām? Es vēl nekur nebiju lidojis, tikai apmeklējis dažas Jaunanglijas daļas un vienu reizi pabijis Ņujorkā. Atrados krustcelēs.

2003. gada 20. decembrī atkal nokļuvi Vikijas Popas namā – šoreiz uz Ziemassvētku ballīti. Biju kopā ar savu sievu Kārenu (esam precējušies divdesmit vienu gadu). Pavadijām pie Vikijas nakti

un nākamajā dienā, 21. decembrī, gatavojāmieš doties mājup uz Menu.

“Zini, man ir tāda sajūta, ka kaut kas notiks...” ieminējos Vikijai.

“Man arī tā šķiet, un es pat varu iedomāties, kas tas būs,” viņa atbildēja.

Vairs nekas arī nebija jāsaka.

Vēlu vakarā sēdēju viesistabā tajā pašā dzīvoklī Oburnā, Menā, kur mani pēdējās trīs reizes bija apciemojuši Artens un Pursaha. Mēs bijām pārcēlušies uz turieni no Polandspringsas, kur viņi pirmo reizi man parādījās pirms vienpadsmit gadiem. Tagad pēkšņi jutu, ka istabā ir vēl kāds. Pagriežos pa kreisi (dīvāns bija vērstš tajā pašā virzienā, kur mans krēsls, tas ir, pret televizoru) un vai salecos aiz prieka! Abi mani senie draugi sēdēja turpat uz dīvāna, kur bija sēdējuši gandrīz visu savu apmeklējumu laikā.

“Arten un Pursaha!” iesaucos, pieskrēju klāt un abus apskāvu. Pat neapzinājos, ka tā ir pirmā reize, kad pieduros Artenam (pirms tam vienreiz biju pieskāries Pursahai). Abi izskatījās tieši tāpat, kā iepriekš – gan mana skaistā Pursaha, gan Artens. Man šķita interesanti, ka neredzēju viņus parādāmies, – tāpat bija noticis arī pirmo reizi.

Aiz uztraukuma, ka atkal abus sastopu, apsēdos trīcošiem ceļiem.

Pirmā sāka runāt Pursaha.

PURSAHA: Sveiks, brāli! Kā klājas? Vai tavā dzīvē ir noticis kas interesants, kopš pēdējo reizi tikāmies? Tikai jokoju. Tu taču saproti, ka mēs vienmēr zinām, ko tu dari.

ARTENS: Piemēram, tu nupat lasīji par to vīru Vācijā, kurš nogalināja kādu cilvēku un tad viņu apēda. Tas ir visās ziņās. Viņu apsūdz kanibālismā un tiesās.

GĒRIJS: Mjā... Izrādās, ka neko par velti nevar dabūt.

PURSAHA: Forši, ka tavas, gudriša, tendences nav pilnībā iznīkušas. Palaikam tev tās vajadzēs, kad būsīm ar tevi pabeiguši visu iecerēto.

GĒRIJS: Jā? Kas jums padomā?

ARTENS: Labs nāk ar gaidīšanu, Gērij!

GĒRIJS: Pagaidiet, ieslēgšu diktofonu! Esmu tik priecīgs jūs redzēt! Nespēju noticēt... Man gan bija tāda sajūta, jo šodien taču ir mūsu gadadiena.

PIEZĪME. 21. decembris ir Svētā Toma diena, un Pursaļa norādīja, ka bija vīrietis Toms attiecīgajā inkarnācijā pirms divtūkstoš gadiem. Savukārt Artens tajā laikā bija Svētais Tadejs.

PURSAHA: Mēs zinām. Nu tad ķeramies pie darba tāpat kā iepriekš! Esam ieradušies, lai cilvēkiem uzstāstu uz pleca, ja tā var teikt (dažiem gan šķitīs, ka viņiem pa plecu bliež ar āmuru). Tam ir svarīgs iemesls. Mēs vēlamies palīdzēt nezaudēt koncentrēšanos, jo, izmantojot progresīvo vai kvantu piedošanu (to vēl izskaidrosim), var visātrāk piedzīvot savu nemirstīgo realitāti. Mēs esam šeit, lai pastāstītu, kā uz visiem laikiem pārraut dzimšanas un nāves ciklu.

GĒRIJS: Vai tas būs viss? Es cerēju, ka varētu iemācīties izmērīt savu apziņu.

ARTENS: Nezobojies! Tas, ko minēju, gan ir viens no iemesliem, kāpēc esam šeit. Cilvēkus piesaista šķietami fascinējošais, bet patiesībā tas tikai novērš uzmanību no svarīgā, liekot koncentrēties uz to, kas neļauj viņiem virzīties uz priekšu.

PURSAHA: Arī vēl par to parunāsim. Uzreiz pateikšu – visgarīgākie studenti gandrīz visu laiku pavada informācijas vākšanas fāzē. To sekmē uzskats, ka, jo vairāk garīgas informācijas būs viņu galvā, jo apgaismotāki viņi kļūs. Tā viņi mētājas, lasot neskaitāmas grāmatas par dažādiem garīgiem jautājumiem. Mūsu sākotnējo apmeklējumu laikā mēs to saucām par *garīguma zviedru galdu*. Informācijas ieguvē nav nekā slikta – tā nodrošina vajadzīgo pamatu, taču, kļūstot par pašmērķi, jau ir apmāns. Burkāns un pātāga.

Tāpēc ļoti svarīgi ir nevis tas, ko tu zini, bet ko dari ar to, ko zini. Garīgās attīstības paātrināšanas kontekstā būtiska ir izmantošana. Nopietnam garīguma studentam un skolotājam kādā brīdī apgūtais jāliek lietā – jāpiemēro katram cilvēkam, situācijai vai notikumam, ar ko viņi saskaras ikdienā. Tas attiecas uz itin visu. Un parasti tas nav noslēpums. Tavā dzīvē notiekošais ir mācībstunda, kurai Svētais Gars vēlas, lai tu piemēro apgūtās mācības, un dara brīvu piedodot. Bet, kā tu jau zini, tā nav ierastā piedošana. Tas nav tavu vecāku garīgums, bet kaut kas pilnīgi jauns, jauna paradigma.

Tikai disciplinēti piemērojot zināšanas, praktiķis var nokļūt lieliskajā *pieredzes* fāzē. Un es tev, brāli, garantēju – tikai pieredze tevi darīs laimīgu! Vārdi to nespēj, tāpat kā intelektuāli jēdzieni, teoloģija vai filozofiski pieņēmumi. *Brīnumu kursā*, kas, kā tu zini, ir J. (angļu valodā mēs izmantojam kā Ješua simbolu) teiktais Dieva vārds, minēts: vārdi ir tikai simbolu simboli, kas divkārt atdalīti no realitātes.³ Ja tu par to domā, kā var teikt, ka simbola simbols varētu tevi darīt laimīgu? Nē, vienīgais, kas tevi darīs laimīgu, ir tava patiesā Es pieredze. Tevi apmierinās nevis realitātes simbols, bet gan realitātes *pieredze*.

Kursā kādā brīdī J. runā par visiem sarežģītājiem cilvēku jautājumiem un nāk klajā ar pārsteidzošu paziņojumu: “..atbildes nav, ir tikai pieredze. Meklē to un neļauj teoloģijai sevi aizkavēt.”⁴ Pieredze rodas, ļaujot Svētajam Garam iemācīt prātu domāt un saredzēt citus tā, kā to redz Viņš. Lai ātrāk virzītos uz šiem panākumiem, vajadzīga laba sistēma, piemēram, budisms vai *Brīnumu kursā*. Ja prāts atstāts novārtā, to nevar dziedināt. J. savā Kursā arī norāda: “Neievingrināts prāts nav spējīgs ne uz kādām darbībām.”⁵ Spēcīgi teikts! Tātad 99,99 procenti pasaules iedzīvotāju neko nerasniedz. Kamēr prāts nav atbilstoši apmācīts, tu ripo tukšgaitā.

GĒRIJS: Es aizvien labāk apjaušu, cik svarīga šajā ziņā ir Kurša Darbagrāmata. Šķiet, ka esmu arī sapratis, ka neatkarīgi no tā, kas notiek, nolūks jeb piedošana nemainās. Es nesaku, ka vienmēr piedodu uzreiz. Tā nav. Tomēr, galu galā, es vienmēr to izdaru. Un, jo ātrāk, jo mazāk ciešu. Piemēram, publiska uzstāšanās. Domāju,

ka nekad to nedarišu, jo ļoti uztraucos, bet, ļaujot Svētajam Garam palīdzēt, sāku aptvert, ka satraukuma iemesls nav tas, ko biju iedomājies. Kursā ir teikts: “Mani nekad netraucē tie cēloņi, ko redzu.”⁶

ARTENS: Tieši tā, meistar! Visi šajā pasaulē no kaut kā baidās. Lai gan cilvēkiem varētu būt ļoti grūti noticēt, jo tas ir viņu bezapziņā, bailes bezapziņas limenī saistās ar bailēm no Dieva. Tās radušās, jo šķietami esam šķirti no Dieva, un neapzinātās vainas sajūtas dēļ, ko raisījusi šī atdalīšanās.

GĒRIJS: Paklau! Vai tas nozīmē, ka rakstīsim vēl vienu grāmatu? Ja tā, ir cilvēki, kas varētu nesaprast to, ko nupat teici.

ARTENS: Labi, varbūt tu varētu sniegt kopsavilkumu? Izstāsti mācību īsumā, lai gan pieredzējuši praktiķi, gan pavisam nezinoši cilvēki labāk izprastu, par ko runājam. Tu to vari. Ar tavu uzstāšanos un *Visuma pazušānu* viss taču virzās uz priekšu diezgan labi, vai ne?

GĒRIJS: Jā, viss tiek kontrolēts. Tika pieļautas kļūdas, bet vainīgi ir citi... Jokoju! Es gan nezinu, vai man vajadzētu turpināt uzstāties... Es jau izdarīju to, ko gribēju, devos uz semināru pat Manhetenā un dalījos ar savu pieredzi. Grāmatā viss ir aprakstīts tā, kā tas notika. Cilvēki var tam ticēt vai neticēt, bet, ja neticēs, tas nebūs tāpēc, ka neesmu viņiem to izstāstījis.

PURSAHA: Tava piedošanas skola ir tikai sākusies. Ja nu es teiktu, ka, sākot ar februāra beigām, turpmāk tu katru gadu nolidosi vairāk nekā 100 tūkstoš jūdžu, lai mācītu garīgumu?

GĒRIJS: Es atbildētu, ka tas nav iespējams.

ARTENS: Brāli, tas palīdzēs visvairāk! Ieskaitot tevi, nebija pat divu cilvēku, kas pareizi mācītu citiem šo vēsti. Bet runa nav tikai par mācīšanu. Kad tu ceļo un uzstājies, mēs gribam, lai tu pildītu arī savu patieso uzdevumu – piedošanu. Nevis veco, bet pavisam jaunu piedošanu.

PURSAHA: Vai esi gatavs pilnībā mainīt savu dzīvi, zinot, ka neatkarīgi no tā, kā viss izskatās, tas ir tikai triks, lai pārlicinātu tevi, ka esi ķermenis, un tad piedot?

GĒRIJS: Nē...

ARTENS: Toties mēs to zinām! Sakārto savas lietas, draugs! Tev priekšā tāls ceļš. Un kā ar kopsavilkumu, par ko runājām?

GĒRIJS: Ko darīt ar tiem, kas jau to visu zina? Vai tā nebūs atkārtošana?

PURSAHA: Atceries, ko tev teicām pirmajā reizē! Atkārtošana nav tikai pieņemama, bet ir pat obligāta. Pareizas idejas nevar uzklaut pārāk daudz reižu. Vajadzīgs laiks, lai tās nokļūtu līdz bezapziņas bezdibeņiem. Mēs jau teicām, ka apgaismības pakāpi nenosaka garīgās informācijas daudzums, kas ielikts prātā. Tā ir, tomēr tādas mācības kā *Brīnumu kursa* metafizikas pārzināšanas pamats var palīdzēt pieņemt lēmumu piemērot zināšanas, kas ir svarīgākā piemērošanas daļa. Zinot patiesību, visgrūtākais ir to atsaukt atmiņā īstajā brīdī. Ja un kad veidojas ieradums sarežģītās situācijās atcerēties patiesību, piemērošana notiek gandrīz automātiski. Un, kad notiek, tu jau esi miljoniem gaismas gadu tuvāk pieredzei, par kuru šeit runājam. Kursā teikts: "Tieši uz šo pieredzi Kurss ir vērsts."⁷

GĒRIJS: Labi. Vai no sākuma drīkstu izstāstīt anekdoti? Man patīk semināros stāstīt jokus.

ARTENS: Pagājušajā mēnesī tu biji Manhetenā. Izstāsti mums to Ņujorkas joku, kas tev patīk!

GĒRIJS: Budists pastaigājas pa Centrālparku. Viņš pieiet pie hotdogu pārdevēja un lūdz:

"Man vienu ar visām piedevām."

Pārdevējs pasniedz hotdogu, budists samaksā un gaida atlikumu, bet pārdevējs tikai nosmīn:

"Pameklē sevī!"

PURSAHA: Jā, tas bija smieklīgi. Mums patīk, ka tavās prezentācijās ir labs humors. Smieties ir svarīgi. Atceries, ko J. saka Tekstā: "Mūžībā, kur viss ir viens, ielavijās traka un niecīga doma, par kuru Dieva Dēls atcerējās nesmieties."⁸

GĒRIJS: Un, protams, tā necīgā un trakā doma ir tāda, ka mums varētu būt atsevišķa identitāte un ka mēs varētu būt atdalīti no Dieva.

Runājot par jūsu prasīto kopsavilkumu, Kurss ir no trijām grāmatām sastāvošs garīgs dokuments, kurā iekļauts Teksts ar teoriju, Darbagrāmata studentiem, kas ietver viena gada programmu (cilvēkiem gan parasti vajadzīgs vairāk nekā gads) un ar kuras palīdzību students tiek sagatavots piemērot Kursu ikdienas dzīvē, un Rokasgrāmata Skolotājiem, kas to visu nostiprina. Septiņu gadu laikā J. atklāja Kursu kādai pētniecības psiholoģei no Ņujorkas – Helēnai Šukmanei. Viņa pierakstīja visu, ko J. teica, savā kladē un tad nolasīja kolēģim Bilam Tetfordam. Viņš to publicēja.

Ieradušies pie manis, jūs ar savas mācības palīdzību pastāstījāt par citādu J. pirms divtūkstoš gadiem. Viņa īstais vārds bija Ješua, jūdu rabīns, un viņš nebija domājis aizsākt jaunu reliģiju. Kopš tā laika man ir atgriezušās dažas atmiņas. Tas notika dažus mēnešus vai nedēļas pēc tam, kad runājāt ar mani par manām iepriekšējām dzīvēm. Piemēram, jūs teicāt, ka pirms tūkstoš gadiem biju apgaismota Amerikas indiāņu skolotāja Lielās Saules draugs un mācekļis. Tas ļāva atcerēties sajūtas, atmiņas un vīzijas par to dzīvi, kuru kā indiānis dzīvoju Kahokijā. [PIEZĪME. Kahokija ir Kolinsvilā, Ilinoisā. Tur atradās visattīstītākā aizvēsturiskā indiāņu sabiedrība uz ziemeļiem no Meksikas.] Es pat atcerējos, ka uzsvars jāliek uz vārda Kahokija trešo zilbi, nevis otro, kā šo vārdu izrunā baltie.

ARTENS: Pareizi! Mēs to izrunājām tā, kā teiktu mūsdienās, jo sarunājamies ar tevi angļu valodā, bet tu nupat to pateici tā, kā teiktu indiānis pirms tūkstoš gadiem.

GĒRIJS: Kad jūs atklājāt, kas biju pirms divtūkstoš gadiem kopā ar J., tas lika man labāk atcerēties to laiku.

PURSAHA: Kā tu juties, uzzinot, ka J. laikā bijī Svētais Toms un ka es esmu tu?

GĒRIJS: Es zinu, ka jūs zināt atbildi un ka uzdodat tikai reto-riskus jautājumus. Jā, jūs zināt visu... Es joprojām nespēju noticēt, ka esat šeit!

Uzzinot, kas biju J. laikā, kādas divas dienas jutos lieliski. Tas bija forši! Bet pēc laika tu pamosties un saproti, ka nekas jau nav mainījies... Piedošanas mācībustundas jāapgūst, un nav svarīgi, kas esi bijis citā dzīvē. Vienmēr jāizvēlas piedot to, kas notiek tieši tagad.

PURSAHA: Ļoti labi, dārgo brāli! Visi kādā savā dzīvē ir bijuši ļoti slaveni un šķietami nozīmīgi, bet citā – īsteni zemes tārpi. Tā ir dualitāte. Svarīgi, ka piedošana tiek praktizēta tieši tagad. Tā ir izeja. Bet šī nav ierastā piedošana. Vai vari izstāstīt, kāpēc?

GĒRIJS: Mēģināšu. Kā rabīns un mistiķis J. pārzināja senā jūdu misticisma mācības. Viena no tām atklāj, ka Paradīze nozīmē tuvību ar Dievu, bet elle – tieši pretēji. Bet J. kā bezkompromisu cilvēks gāja vēl tālāk. Viņam Paradīze nebija vienkārši tuvība, bet gan Vienotība ar Dievu – ideāla Vienotība ar Dievu. Un elle šādā gadījumā ir ne tikai attālinātība no Dieva, bet viss, kas nodalīts no Dieva. Tātad atliek divas skaidras izvēles, no kurām tikai viena ir reāla. Ideālai Vienotībai nevar būt pretmeta, citādi tā nebūtu ideāla.

Tāpēc J. uzskatīja, ka Dievs ir nemainīgs, ideāls un mūžīgs. Dievs ir sinonīms vārdam *Gars*. Nekas Viņa radīts neatšķiras no Viņa, citādi tas nebūtu ideāls. Turklāt, ja Dievs radītu kaut ko, kas nav ideāls, tad arī Viņš Pats nebūtu ideāls, vai ne? Un Garam nav jāattīstās, jo tad Tas nebūtu ideāls.

**Paradīze nav
vienkārši tuvība,
bet gan Vienotība
ar Dievu – ideāla
Vienotība ar Dievu.**

Dievs, protams, nav ne *Viņš*, ne *Viņa*, bet es izmantoju Bībeles valodu līdzīgi kā Kursā. Es varētu saukt Dievu par To, bet nedomāju, ka cilvēkiem tas patiktu. Tātad jau no paša sākuma dažas lietas par mūsu draugu J. ir pilnīgi skaidras.

Pirmkārt, viņš nepieņem kompromisus. Neatkarīgi no tā, cik sarežģīta šķiet situācija, vienmēr ir tikai divas izvēles, un tikai viena no tām ir reāla. Otra ir ilūzija, ko jau ilgi pirms J. mācīja hinduisti un budisti, lai gan viņš šo alternatīvu pielīdzināja nevainojamai Dieva versijai, kas patiesībā ir Pilnīga Mīlestība, nevis konfliktu māks un nepilnīgs Dievs.

Otrkārt, jāatceras, ka J. bija no Tuvajiem Austrumiem, tāpēc vairāk vērsts uz Austrumiem, nevis Rietumiem. Viņš noteikti zinātu par budismu un budistu ego jēdzienu. Viņš saprastu un piedzīvotu, ka ir tikai viens ego, kas manifestējas kā daudzi – tajā, ko hinduisti sauc par daudzējādības pasauli, bet budisti par nepastāvību. Tāpēc tikai viens no mums domā, ka ir šeit, un šī persona esmu es. Neviena cita patiesībā nav. Neviena cita nekur citur nav. Tikai izskatās, ka ir. Tas ir apmāns. Prāta apzinātā daļa raugās ārā un redz visu iespējamo atšķirību, dažādus ķermeņus un formas, bet tā ir tikai ilūzija. Prāta neapzinātā daļa, kura gandrīz visa ir apslēpta līdzīgi kā aisbergs, zina, ka patiesībā mēs esam viens vienīgs.

Par spīti šķietamajam, izrādās, ka laiks, telpa un atšķirības nav patiesas. Viss ir saistīts tāpēc, ka ir tikai viena ilūzija, līdzīgi kā ir tikai viens Dievs. Bet Viņš nekādā ziņā nav saistīts ar ilūziju. Cilvēki to ir nepareizi pieņēmuši. Viņi veidoja Dievu pēc savas līdzības, Viņš bija tāds, kādu viņi bija iedomājušies sevi, bet Dievs mūs ir radījis pēc savas līdzības – nevainojamus, nevainīgus un Vienus Vienīgus. Ilūzijā pastāvošā vienotība ir vienotības imitācija, jo ego mēģina kopēt Dievu.

Mūsdienās kvantu fiziķi ir apstiprinājuši, ka arī laiks un telpa ir ilūzija. Vienlaikus notiek pagātne, tagadne un nākotne. Mēs faktiski esam nevietējas būtnes, kam ir vietēja pieredze. Lai gan šķiet, ka esmu šeit, bet tu – tur, tas viss ir meli. Telpa, tāpat kā laiks, ir tikai dalījuma jēdziens. Mēs sadalījām telpu un laiku, lai šķīstu, ka ir dažādi laika intervāli un vietas, tomēr tas ir izdomāts. Viss ir viens un tas pats, lai gan izskatās citādi, jo tā ir ilūzija, kas balstās dalījuma idejā. Tikai fiziķi to vēl nenojauš. Viņi zina vien to, ka

mūsu pieredze ir ilūzija salīdzinājumā ar to, kas patiesībā notiek, kad ciešāk ieskatāmies. Viņi neredz kopainu, bet fragmentus. Zinātne un garīgums vēl nav satikušies, lai gan tuvojas viens otram. Viņi, piemēram, nezina, ka, ja es paskatos uz zvaigzni 20 miljardu gaismas gadu attālumā, tad uzreiz tai lieku mainīties elementārdaļiņu un kompozītārdaļiņu līmenī. Kā tas iespējams? Tāpēc ka zvaigzne nav 20 miljardu gaismas gadu attālumā. Tā ir manā prātā vai, precīzāk, tā ir mana prāta projekcija. Es to izdomāju, tā nāk no manis, nevis uz mani, kā domā daudzi cilvēki. Un, kamēr uz to nepaskatos vai tai nepieskaros, tā pat nav matērijas formā. Tā ir enerģija, kas patiesībā ir doma, un tāpēc enerģiju nevar iznīcināt. Matērija ir cita enerģijas forma, kas atgriežas pie enerģijas un tiek atkārtoti izmantota.

PURSAHA: Kā J. pirms divtūkstoš gadiem izmantoja šīs budistu un jūdu mistikas zināšanas, kas saskan ar modernās fizikas atklājumiem?

GĒRIJS: Viņš saprata to, ko cilvēki pat vēl šodien neizprot, par spīti zinātniskajiem atklājumiem, tostarp psiholoģijā. Proti, ja mēs šeit patiesībā esam tikai viens un ja prāta bezapziņas daļa to zina, ko tad mēs īsti darām, citus tiesājot un nosodot? Mēs tiešā veidā sūtām savai bezapziņai vēstījumu par to, ka mūs var tiesāt un nosodīt. Tas, ko domājam par citiem, ir kā pašiem sev sūtīt vēstījumu par sevi. Tādēļ J. izlēma – ja pastāv tikai viens no mums, kurš uzskata, ka ir šeit, un bezapziņa to zina, tad viņš dzīvē visus uztvers tādus, kādi viņi patiesībā ir, – kā nevainojamu garu, nevis kā miesu, kas ir maldinošs dalījuma jēdziens. Viņš visus uztvers kā esošus Kristū, tīrus un skaidrus, uzskatīs par to, kas viņi patiesībā ir – par nemirstīgiem, neievainojamiem un par kaut ko, ko šī pasaule pat nevar skart.

Tāpēc durvis uz apgaismību ir noslēpumā, ko zina tikai daži cilvēki, bet par ko J. bija pārliecināts. Tavas sajūtas un pieredzi nenosaka tas, kā citi tevi uzlūko un ko par tevi domā, bet gan tas, kā tu redzi citus un ko tu par viņiem domā. Tas, galu galā, nosaka tavu

identitāti. Tas, kā uztversi citus, noteiks, vai tu sevi uzskati par miesu vai par nevainojamu garu, par dalītu vai par vienu. To apzinoties, tu saproti, ka ir ārkārtīgi rūpīgi jāizsver, ko domāt par citiem.

PURSAHA: Tu cieni mūs kā skolotājus un, protams, zini, kas bija mūsu skolotājs. Lūdzu, turpini!

GĒRIJS: Ko...? Jūs gribat, lai es tik daudz runāju?

PURSAHA: Mums būs daudz, ko teikt, tostarp saistībā ar šo kopsavilkumu.

GĒRIJS: Es tā ceru. Starp citu, ņemot vērā to, kā notika mūsu iepriekšējās sarunas, pēdējā grāmatā par mani bija daudz personīgas informācijas. Nav jau tā, ka es negribētu runāt par savām piedošanas mācībstundām, bet daži no tiem, kurus tur minēju, nebija pārāk priecīgi, uzzinot, ka atklāju to, ka viņiem piedodu. Katram stāstam ir divas puses. Dualitāte, vai ne? Tomēr es varu dalīties tikai ar savu, ne citu pieredzi. Vai varat ieteikt, kā runāt par personīgām lietām?

PURSAHA: Nesatraucies, Gērij! Ņemot vērā to, kā pašlaik mainās tava dzīve, mēs vairāk runāsim par tavām profesionālajām, nevis personīgajām piedošanas mācībstundām. Tīci, viss ir kārtībā!

Vai tu negribētu turpināt mūsu īso kopsavilkumu?

GĒRIJS: Jā, tu to lūdzi, bet... Tu izskaties daudz skaistāka nekā iepriekš! Man ir personīgs jautājums – vai tas būtu incests, ja kāds mīlētos ar sevi nākotnē?

PURSAHA: Nē, bet tas būtu dīvaini. Lūdzu, turpini!

GĒRIJS: Labi, mājienu sapratu... Katru reizi, kad J. piedeva, viņš faktiski atkal savienojās ar sevi.

ARTENS: Vai saproti, ko tas nozīmē?

GĒRIJS: Jā. Viņš pārveidoja savu atšķirtības pieredzi par vienotības praksi. Vārds “svēts” (angļu val. *holy*) cēlies no vārda “viens” (*whole*). Toma evaņģēlijā teikts: “Es esmu Tas, kas ir, no Tā, kas ir viens. Man ir dotas mana Tēva lietas. Tāpēc es saku: ja kāds

ir viens, viņš būs pilns gaismas, bet, ja ir sadalīts, tad būs pilns tumsas.” Nevar būt abējādi. Nevar būt tikai nedaudz viens. Jūsu uzticībai jābūt nedalāmai, citādi jūs neesat viens. Vienalga, kā situācija sarežģījusies, vienmēr ir tikai divas izvēles. Viena ir vienotība vai svētums, kas ir viens un ideāls. Tāpēc senā lūgšanā ir teikts: “Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs.”

Otra izvēle ir jebkas cits, kas nav ideāla Vienotība, bet sašķeltība. No tā nav iespējams izvairīties. Tāpēc J. piedeva pasaulei. Viņa mīlestība un piedošana bija pilnīga un visaptveroša. Viņš zināja, ka, piedodot pasaulei daļēji, arī tev tiks daļēji piedots, un tu joprojām nebūsi viens vienīgs. Bet, ja piedosi pilnībā, arī tev piedos pilnībā.

Tāpēc J. un Svētā Gara galvenā mācība ir par piedošanu – par piedošanu kvantu izpratnē, nevis vecmodīgajā Ņūtona subjekta un objekta tipa izpratnē. Vecmodīgā piedošana ir: “Labi, es piedodu, jo esmu labāks par tevi. Tu to izdarīji un esi vainīgs, bet es tevi nesodīšu. Ellē tu tāpat nonāksi.” Tas tikai liek šiem dīvainajiem, uz sadalījumu vērstajiem uzskatiem par sevi atkal un atkal uzpeldēt no mūsu bezapziņas. Tā nav īsta piedošana. J. zināja par dziļo un neapzināto vainas sajūtu, kas ir visu cilvēku prātos šķietamās atdalīšanās no Dieva dēļ, kā arī par to, ka ir cita veida piedošana – ātrāks ceļš, lai no vainas sajūtas atbrīvotos. Tāda atraisīšanās nozīmē tikt vaļā no ego.

ARTENS: Mums tas būs jāizskaidro sīkāk, iespējams, izmantojot nepareizās taisīšanas stāstu, lai parādītu, kā radās šī vainas sajūta. Jo nevar pārraut dzīvības un nāves ciklu un novērst atkārtotas reinkarnācijas, ja bezapziņā joprojām mīt vaina.

GĒRIJS: Es gribētu jums ko lūgt. Pastāstiet par to, ka viss ir sapnis. Tajās dažās uzstāšanās reizēs, kas man ir bijušas, esmu saņēmis daudz jautājumu par to... Un es joprojām nespēju noticēt, ka esat šeit!

PURSAHA: Gērij, kā tu zini, neviena no mums šeit nav!

Labi, parunāsim par sapni. Teiksim, tev ir meitiņa, kurai ir četri gadi, viņa guļ savā guļtīnā un sapņo. Tu to redzi, ielūkojies viņas

istabā. Bērns grozās un svaidās, un tu saproti, ka kaut kas nav kārtībā. Bet viņam sapnis kļuvis par īstenību, viņš reaģē uz sapņu tēliem tā, it kā tie būtu reāli. Bet tu to sapni nevari redzēt. Kāpēc? Tāpēc ka reāli tā nav, un tava meitiņa nav pat uz brīdi izkāpusi no gultas. Viņa joprojām ir drošībā savās mājās, tikai to neredz. Viņa atrodas ārpus savas apziņas, un sapnis ir kļuvis par viņas realitāti. Tu gribi meitiņu pamodināt, lai viņa vairs nebaidītos. Ko tu dari? Vai pieej klāt un sāk viņu kratīt? Nē, jo tas bērnu vēl vairāk nobiedētu. Tu rīkojies mierīgi un maigi. Iespējams, tu čuksti: “Tas ir tikai sapnis. Nebaidies, tā nav īstenība. Visas raizes, satraukums, sāpes un bailes, ko jūti, pat ir muļķīgi, jo nemaz nav vajadzīgi. Tie izpaužas sapnī, kura patiesībā nav. Tos izraisa tās pašas muļķīgās idejas, kas izveidoja sapni. Ja tu mani dzirdi, tad jau esi sākusī mosties.”

Tas ir tāpēc, ka sapnī patiesību var dzirdēt. Jā, patiesība nav sapnis, bet sapnī to var dzirdēt. Tava četrgadniece to dzird un sāk nomierināties. Viņa mostas lēnām un mierīgi, un sapnis kļūst jaukāks. Pamodusies viņa ierauga, ka joprojām ir savā gultiņā un ka visu laiku ir bijusi mājās. Māja bija, tikai ne viņas apziņā. Tai atgriežoties, meitene pamostas, un fakts, ka viņa ir drošībā mājās, kļūst par viņas realitāti. Bet tu taču zini, ka meitiņa visu laiku ir bijusi mājās. Nebija nekādas vajadzības nedz redzēt sapni, nedz uz to reaģēt. Un kur pamostoties paliek sapnis?

GĒRIJS: Nekur. Tas izgaist, jo patiesībā tā tur nemaz nebija. Iespējams, tas šķīta īsts, tomēr tā nebija. Attēli, ko skatām savos nakts sapņos, ir projekcijas. Mēs tos redzam ar daļu prāta, un tos projicē cita daļa mūsu prāta, kas ir apslēpta.

PURSAHA: Ļoti labi! Kā tu teici, tas ir tikai apmāns. Tomēr labākais mums vēl priekšā. Kad četrgadniece pamostas no sapņa, tas ir vēl viens sapnis. Arī tad, kad tu šorīt pamodies savā gultā, tas bija tikai vēl viens veids, kā sapņot. Tā ir līmeņu mijiedarbība, kas nepastāv tīra gara realitātē. Varētu teikt, ka vienīgais iemesls, kāpēc šis sapnis liekas drošāks nekā nakts sapni, ir likt tev noticēt tam. Šis sapnis tiešām ir pārlicinošs, lai gan patiesībā tā nav. Un arī to cilvēku, kuri tev šķiet tur esam, patiesībā nav. Bet tev sapnis kļūva par